

hvidhaarede Knøs, der hin Vinteraften havde været hans Kusk paa Slædeturen hertil. Den unge Pige var søndagsklædt og bar en kirsebærrød Kjole med sort, snørklet Snorebesætning paa Bryst og Arme. Kjoleskørtet havde hun foran hæftet op i Bæltet, og omkring Hovedet havde hun bundet et lyst Tørklæde, der gav hendes rundkindede Ansigt et dobbelt fyldigt og rødhusset Udseende. Rundt om den ene Malkespand krumbugtede sig en hvid-sokket Kat, hvis urolige Agtpaagivenhed var ligelig delt mellem den unge Pige og to smaa Killinger, som Drengen bar paa sine Arme. Omtrent midt i Gaarden satte den pludseligt med et Spring hen til en udhulet Sten foran et tomt Hundehus, hvor den øjensynlig var vant til at faa sin Mælke-ration tildelt. Men da Pigen tankefuldt fortsatte sin Vej, som om hun i Dag ikke huskede dette, sprang Dyret atter hen til hende og gav sig til med Poten at kradse paa hendes Skørtekant. Saa smilte hun, halvt alvorligt, vendte sig om og hældte en rigelig Portion af den endnu svagt dampende Mælk ned i den udhulede Sten. Men nu begyndte Kattens Martyrium for Alvor. I Stedet for at udlevere Killingerne tog Drengen dem i sine Hænder og løftede dem under Latter højt op over sit Hoved, mens han med Foden søgte at